

тоя дребосъкъ, събиранъ съ такива усилия, сетне извади отъ пояса платняната си кесия, дълга и тѣсна като торба, развърза възела, разтвори я и хвърли всичкитѣ ми спестявания вжтре.

Трудно мога да кажа и сега каква мжка и какво отчаяние изживѣхъ. Всичко отиде, всичко потъна, изчезна до последното петаче! Нѣма „Свѣтулка“, нѣма четиво, нѣма радостъ!...

И когато отстѣпихъ назадъ, бледъ и съсипанъ, дѣдохвана кесията за дъното и стърси паритѣ навънъ. Сетне избра една сребърна двулеска и ми я подаде:

— Цѣлуйвай ржка!

На другия день дадохъ на учителя двата лева. Така азъ станахъ абонатъ на „Свѣтулка“.

Много години минаха отъ тогава. Но азъ помня всички книжки, помня дори стихотворението за нервозниятъ дѣдо Клянъ, написано отъ Г. Стояновъ, основателтъ на това прекрасно детско списание.

Георги Караславовъ

ЗА МНОГО ГОДИНИ!

На хилядитѣ български деца
„Свѣтулката“ любима нека свѣти,
да озарява въ мрака на нощта
пжтеката къмъ трудъ и къмъ просвѣта.

Фенерчето ѝ алено да грѣй
догде изминатъ тежкитѣ години
и весело и бодро да живѣй
и да блести надъ нашата Родина.

А тя да учи малкитѣ деца
на равенство, на свѣтлина и братство,
че нищо по безкрайната земя
отъ свободата нѣма по-прекрасно.

И всички — отъ села и градове —
и малкитѣ братчета още въ люлки
да пѣятъ и се радватъ отъ сърдце
когато видятъ златната „Свѣтулка“.

Богданъ Овесянинъ